

EFTERÅRETS SANGE

Fællessange Hesselbæpark

16. november 2011

Oktober

Oktoberdagens skiften
af skyer, sol og regn
slår som en blæstens rytme hårdt -
i hjertets egn.

Oktoberdagens farver
og bronzeblomsters glød
har samme stærke strøg som dybt -
i sindet lød.

Oktobers æblegrene,
der steg som blomsterflor,
skal tynges helt med livet ned -
fuldbragt til jord.

Oktoberdagens sidste
ukuelige håb
skal kaste sommergløder midt -

i angstens råb.

Oktobernattens mørke
vil nådigt dække alt.
I morgenlyset skal vi se -
hvor frøet faldt.

Tekst: Jens Rosendal, 1985
Melodi: Per Warming 1987

I skovens, dybe, stille ro

I skovens dybe stille ro,
hvor sangerhære bo,
hvor sjælen lytted ´ mangan gang
til fuglens glade sang,
der er idyllisk stille fred
i skovens ensomhed,
og hjertets længsler tie her,
hvor fred og hvile er.

Hør! Landsbyklokken lyder ned,
bebuder aftenfred,
småfuglen før den går til blund,
end kvidrer lidt en stund;
i mosen kvækker højt en frø,
stærkt damper mark og sø,
nu klokken tier - aft ´ nens fred
sig stille sænker ned.

Dansk folkemelodi
Tekst: Fritz Andersen 1868

Åbent landskab

Jeg kan bedst med åbne vidder
nær ved havet vil jeg bo
et par måneder om året
for at sjælen kan få ro.
Jeg er skabt til åbent landskab,
hvor vindene får fart,
hvor lærken hænger himmelhøjt

og synger smukt og klart.
Der brænder jeg min brændevin
og sanker selv min krydderurt.
Og drikker det med velbehag
til sild og hjemmebag.
Jeg er skabt til åbne vidder.
Nær ved havet vil jeg bo.

Jeg ka´ bedst med fred og frihed
for både krop og sjæl.
Hvis du kommer fuld af stridslyst,
så ser jeg helst din hæl.
Jeg er skabt til skumringstimer
og aftensbrisens sus.
Med hanegal på afstand og
med langt til næste hus.
Men trods alt ikke længere end,
at det kan ske en gang,
at jeg sidder under stjernerne
og hører fest og sang.
Jeg ka´ bedst med fred og frihed
for både krop og sjæl.

La´ mig høre bølgen bruse
og mågens morgenskrig.
Og lytte til konkylier
med havets sange i.
Med det klare og det enkle
er jeg på sikker grund.
Når et ja er ja, og nej er nej,
og tvivlen holder mund.
Så lægger jeg en krans af løv
et sted, hvor runestene står,
som vidner om en tanke, der
har holdt i tusind år.
Lad mig høre bølgen bruse
og mågens morgenskrig.

Jeg ka´ bedst med åbne vidder.
Nær ved havet vil jeg bo.

Tekst og melodi: Ulf Lundell ("Kär
och galen", 1982)

Dansk oversættelse: Jan Toftlund.
1987

Det lysner over agres felt

Det lysner over agres felt,
hvor sløve plovspand kravle,
det sortner over Storebælt
med sol på kirkegavle.

Velkommen i vor grønsværsstol
blandt grøftens brombærranker !
O, det gør godt at slikke sol
igen på disse banker!

Vel rækker høstens solskin kort,
men rønnens bær står røde.
Alleens linde blegner bort,
men vildvinsranker gløde.

Vel! Ræk mig da, o efterår,
en gravensten, som smager
af bækken ved min faders gård
og mulden i hans ager.

Og bag mig sol, og blød mig regn!
Jeg plukker mine nødder
og trasker langs et brombærhegn
med plovmuld under fødder.

Og det er al den jord jeg har,
og alt hvad jeg begærer.
Jeg håber, det går an jeg ta´ r,
hvad mine såler bærer.

Melodi: H. Balslev 1922
Tekst: Ludvig Holstein 1915

Marken er mejet

Marken er mejet, og høet er høstet,
kornet er i laderne, og høet står i
hæs.

Frugten er plukket, og træet er
rystet,
og nu går det hjemad med det
allersidste læs.

Rev vi marken let,
det er gammel ret,
fuglen og den fattige skal også
være mæt.

Rev vi marken let,
det er gammel ret,
fuglen og den fattige skal også
være mæt.

Loen vi pynter med blomster og
blade,
vi har georginer og bonderoser nok.
Børnene danser allerede så glade,
alle vore piger står ventende i flok.
Bind så korn i krans,
hurra, her til lands
sluttes altid høsten med et gilde og
en dans.

Bind så korn i krans,
hurra, her til lands
sluttes altid høsten med et gilde og
en dans.

Tekst: Mads Hansen 1868

Mel.: Folkemelodi

Nu falmer skoven trindt om land

Nu falmer skoven trindt om land,
og fuglestemmen daler,
nu storken flyver over strand,
ham følge viltre svaler.

Hvor marken bølged´ nys som guld
med aks og vipper bolde,
der ser man nu kun sorten muld
og stubbene de golde.

Men i vor lade, på vor lo,
dér har vi nu Guds gaver,
dér virksomhed og velstand gro
i tøndemål af travet.

Og han, som vokse lod på jord
de gyldne aks og vipper,
han bliver hos os med sit ord,
det ord, som aldrig glipper.

Ham takke alle vi med sang
for alt, hvad han har givet,
for hvad han vokse lod i vang,
for ordet og for livet!

Da over os det hele år
sin fred han lyser gerne,
og efter vinter kommer vår
med sommer, korn og kærne.

Og når til sidst på Herrens bud
vort timeglas udrinder,
en evig sommer hos vor Gud
i Paradis vi finder.

Da høste vi, som fugle nu,

der ikke så og pløje,
da kommer aldrig mer ´ i hu
vi jordens strid og møje.

For høsten her og høsten hist
vor Gud ske tak og ære,
som ved Vorherre Jesus Krist
vor fader vilde være!

Hans ånd, som alting kan og véd,
os i de korte dage
med tro og håb og kærlighed
til Paradis ledsage!

Tekst: N. F. S. Grundtvig, 1844
Melodi: J. H. Nebelong, 1889

Vi pløjed ´ og vi så ´ de

Vi pløjed ´ , og vi så'de
vor sæd i sorten jord,
så bad vi ham os hjælpe,
som højt i himlen bor.
Og han lod snefald hegne
mod frosten barsk og hård,
han lod det tøj og regne
og varme mildt i vår!
Alle gode gaver,
de kommer oven ned,
så tak da Gud, ja, pris dog Gud
for al hans kærlighed.

Det er jo ham, hvis vilje
opholder alle ting,
han klæder markens lilje
og runder himlens ring.
Ham lyder vind og vove,
ham rører ravnens nød,
hvi skulde ej hans småbørn
da og få dagligt brød?

Alle gode gaver,
de kommer oven ned,
så tak da Gud, ja, pris dog Gud
for al hans kærlighed.

Ja, tak, du kære fader
så mild, så rig og rund,
for korn i hæs og lader,
for godt i allen stund.
Vi kan jo intet give,
som nogen ting er værd,
men tag vort stakkels hjerte,
så ringe som det er!
Alle gode gaver,
de kommer oven ned,
så tak da Gud, ja, pris dog Gud
for al hans kærlighed.

Mel: J.A.P. Schultz ca. 1800

Tekst: Matth. Claudius "Bauernlied"
1782. J.M. Campbell 1861. Jacob
Knudsen 1891.

Regnvejrdsdag i november

Jeg vil male dagen blå
med en solskinsstribе på

vælge lyset frem for skyggen
gi' mig selvet puf i ryggen
tro på alting, selv på lykken -
jeg vil male dagen blå.

Jeg vil male dagen gul
solen som en sommerfugl
sætter sig på mine hænder
alle regnvejrsgende,
der står 'maj' på min kalender -
jeg vil male dagen gul.

Jeg vil male dagen rød
med den sidste roses glød,
jeg vil plukke kantareller
løvetand og brændenælder
leve i det nu, der gælder,
jeg vil male dagen rød.

Jeg vil male dagen grøn
dyb og kølig - flaskegrøn
sætte tændte lys i stager

glemme rynker, dobbelthager
håbe på mit spejl bedrager,
jeg vil male dagen grøn.

Jeg vil male dagen hvid,
nu hvor det er ulvetid,
købe franske anemoner
for de sidste tyve kroner
lytte til Vivaldis toner, -
jeg vil male dagen hvid.

Jeg vil male dagen lys
strege ud og sætte kryds
jeg har tusind ting at gøre
klokken elleve-femogfyrre
blev november hængt til tørre
jeg vil male dagen lys.

Tekst: Ebba Munk

Mel.: Pia Raug (Fra "Hej lille drøm"
1978)

Sig nærmer tiden

Sig nærmer Tiden, da jeg må væk,
jeg hører Vinterens Stemme;
thi også jeg er kun her på Træk,

og haver andensteds hjemme.

Jeg vidste længe, jeg skal herfra;
det Hjærtet ikke betynger,
og derfor lige glad nu og da
på gennemrejse jeg synger.

Jeg skulle sjunget lidt mer' måske -
måske vel også lidt bedre;
men mørke Dage jeg måtte se,
og Storme rev mine Fjedre.

Jeg vilde gerne i Guds Natur
med Frihed spændt mine Vinger,
men sidder fast i mit snævre Bur,
det alle vegne mig tvinger.

Jeg vilde gerne fra højen Sky
udsendt de gladere Sange;
men blive må jeg for Kost og Ly
en stakkels gjældbunden Fange.

Tit ligevel til en Smule Trøst
jeg ud af Fængselet titter,
Og sender stundom min
Vemodsrøst
med længsel gennem mit Gitter.

Lyt og, o Vandrer! til denne Sang,
lidt af din Vej Du hidtræde!
Gud véd, måske det er sidste Gang
du hører Livsfangen kvæde.

Mig bæres for, som ret snart i
kvæld
at Gitterværket vil briste;
thi kvidre vil jeg et ømt Farvel;
måske det bliver det sidste.

Mel: Oluf Ring (1922)
Tekst: St. St. Blicher 1837 (fra
"Trækfuglene" 1838)

Sensommervise

Æbler lyser rødt på træernes grene,
høsten går ind.
Går igennem skoven ganske alene,
- stille i sind.

Gyldne farver og sensommerbrise
fylder hjertet med vemodig musik,
går og nynner en sensommervise
fjernt fra byens larmende trafik.

Sommerbrisen danner krusning på
søen,
mystisk og sort.
Stæreflokke svæver højt over øen -
snart tager de bort.

Gyldne farver...

Duft af brænderøg blandt brunlige
bregner,
blåsorte bær.
Stille summen mellem blade som
blegner -

af'tnen er nær...

Gyldne farver...

Modne rønnebær bag dybgrønne grene
rødt titter frem -
går igennem skoven ganske alene -
nu må jeg hjem!

Gyldne farver...

Musik og tekst: Kirsten og Finn
Jørgensen 1982

Når rugen skal ind

Nu er det længe siden,
men end det gjemmes i mit Sind,
hvordan i Barndomstiden
den kjære Rug kom ind,
hvordan dens kjærnetunge Top
ved Moders svage Kræfter
blev lagt i Lugen op.

Først bredte Mor et Klæde
saa ømt som nogen Højtidsdug;
der maatte ingen træde
med Sko i Høstens Rug;
saa fejed hun med Limens Rest
hvert snavset Straa tilside
som for en Hædersgjæst.

Den kjære Rug var Gjæsten,
som gjorde hvert et Barn saa spændt;
se, Far han lægger Vesten
og sér saa indadvendt:
En Skjælven i et ydmygt Sind,
en Bøn til Altets Skaber,
før Avlen bringes ind.

Saa fatter Far om Spaden
og graver i det gule Klæg
to Huller langs med Laden
foran den hvide Væg;
i dem skal Vognens Fælger slaa
og staa som i en Fælde,
til Væltningen gaar paa.

— Og Vognen værdigt skrider;
det første Læs for Lugen staar;
ud fra dets tunge Sider
saa dybe Skygger slaar.
De varme Øg i Nip og Nap
af Moders milde Hænder
faar Ax og Mule-Klap.

Og alle Hænder jager,
og alle Fødder er i Rend
i Støvet Læset brager
for brede Rygges Spænd.
Højt svinger Hjulet som et Rat,
og paa dets Drejeskive
har Børnene sig sat.

Mor ta'r paa Neget Sæde
og linner lidt ved Baandet skjørt:
"Det er endda en Glæde,
naar Kornet er saa tørt!"
Og med sin matte, spinkle Arm
hun løfter Rugens Tvilling
ind ad den lave Karm.

Og Neg for Neg forsvinder
og bliver under Bjælken sat;
og Far faar røde Kinder
og Spindelvæv om Hat.
Men Mor er lige hvid og bleg,
Hvor meget hun end stræber

med Rugens tunge Neg.

Det gaar mod Aftentide
snart skinner Maanen fuld og rund
paa Gavl og Vægge hvide
og ned i Vognens Bund.
Mor standser træet og titter ind;
Far kommer hen til Lugen
og klapper hendes Kind.

Og Barnet, som har løbet
sig træet i Dagens muntre Leg,
det er nu stille krøbet
ind under Hjulets Eg;
dér høres dette skarpe Knald
fra Vognens Fjæl mod Sandet
af Ørentvistens Fald.

Og mellem Hjulets Eger
gaar Stjerneblink og Maaneskin,
og milde Vinde hveger,
mens Barnet slumrer ind.
Saa slutter Far i Jesu Navn.
Og Hjemmet gaar til Hvile
med Høsten i sin Favn.

Mel: Oluf Ring (1940)
Tekst: Jeppe Aakjær (1906)
(Fra "Rugens Sange")

Håndslag til Tony

Vi, der valgte regnen, vi har lange
valne fingre
og et stort og frodigt haar.
Vi faar markens grønne grøde
kastet ned i vore lunger, mens vi
gaar.

Vi, der valgte natten, vi faar
uglerunde øjne
saaet til med sære syn.
Vore fødder træder varsomt
og en tanke trykker saart på vore
bryn.

Vi, der valgte landet, har lidt evig
jord i lommen
og på vore ellesko.
Vore tænder knuser kerner,
tag en enkelt, tag en håndfuld eller
to.

Vi der vælger livet, går en dag på
tværs af vejen,
ender i et efteraar.
Vi faar regnen, natten, landet
trykket ind mod vore hjerter, mens
vi gaar.

Mel: Tony Vejslev (1953)
Tekst: Frank Jæger 1948) (Fra
"Dydige Digte")

Changes

Sit by my side, come as close as
the air
Share in a memory of gray
and wander in my words, dream
about the pictures
that I play of changes

Green leaves of summer turn red in
the fall
to brown and to yellow they fade,
and then they have to die, trapped
within

The circle time parade of changes

Scenes of my young years were
warm in my mind,
visions of shadows that shine
'Till one day I returned and found
they were the
victims of the vines of changes

The world's spinning madly, it drifts
in the dark,
swings through a hollow of haze -
A race around the stars, a journey
through
the universe ablaze with changes

Moments of magic will glow in the
night
all fears of the forest are gone.
But when the morning breaks
they're swept away by
golden drops of dawn, of changes

Passions will part to a strange
melody,
as fires will sometimes burn cold -
like petals in the wind, we're
puppets to the silver
strings of souls, of changes

Your tears will be trembling, now
we're somewhere else.
One last cup of wine we will pour,
and I'll kiss you one more time, and
leave you on
the rolling river shores of changes.

So sit by my side, come as close as
the air -

share in a memory of gray
and wander in my words, dream
about the pictures
that I play of changes

Tekst og musik: Phil Ochs (1966)

